

Sygn. akt VU 359/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st. sekr. sądowy Ilona Królikiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku **W. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..**

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 29 lutego 2012r. sygn. (...)

tytułu zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. K. prawo do renty stałej z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 1 sierpnia 2011r.

Sygn. akt V U 359/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lutego 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił W. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu ZUS podał, że wnioskodawca jest zdolny do pracy, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Z powyższą decyzją nie zgodził się wnioskodawca i w dniu 22 marca 2012 roku wniósł odwołanie.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, co następuje:

W. K. urodził się w dniu (...). Posiada wykształcenie podstawowe. W okresie aktywności zawodowej do 1992 roku wnioskodawca pracował w zakładzie budowlanym ojca. Od 1992 roku do sierpnia 2011 roku prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych. Tylko rzez okres jednego roku zatrudniał jednego pracownika. Wnioskodawca samodzielnie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonywał prace murarskie i ogólnobudowlane.

(okoliczności niesporne, analiza akt rentowych, oświadczenie wnioskodawcy nagranie od minuty 1.23 do minuty 3.05. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2013 roku k. 37 nagranie koperta k. 39)

W dniu 18 sierpnia 2011 roku W. K. złożył wniosek o przyznanie renty

z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: wniosek o rentę k. 1-3 akt rentowych)

Orzeczeniem z dnia 20 stycznia 2012 roku lekarz orzecznik ZUS nie uznał wnioskodawcy za niezdolnego do pracy. Taki wniosek wywiódł po rozpoznaniu dysfunkcji stawu łokciowego po przebyłym złamaniu przed wieloma laty, żyłaków kończyn dolnych, miażdżycy uogólnionej odpowiedniej dla wieku.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20.01.2012 r. k.9 z dokumentacją medyczną teczka akt ZUS)

W. K. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 21 lutego 2012 r. po zdiagnozowaniu ograniczenia sprawności lewego stawu łokciowego po przebyłym dawno temu złamaniu, przewlekłej choroby wieńcowej bez zaostrzeń, nadciśnienia tętniczego kontrolowanego farmakologicznie, niepowikłanych dużych żyłaków kończyn dolnych.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 21.02..2012 r. k. 13 z dokumentacją medyczną teczka w aktach ZUS)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- przeciążeniowo-wysiłkowy zespół bólowy łokcia lewego ze zniekształceniem i przykurczem wielopłaszczyznowym średniego stopnia o dawnym urazie,
- pourazowe zmiany zwyrodnieniowe łokcia lewego,
- zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego z przewlekłym, okresowo zaostrzającym się zespołem bólowym, obecnie bez objawów korzeniowych i ubytkowych, z miernym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa,
- choroba niedokrwienna serca

(dowód: opinia biegłego ortopedy R. E. k. 10-10verte i opinia uzupełniająca k.30,

opinia biegłej kardiolog M. M. (2) k. 15-16,

częściowo opinia biegłej neurolog B. M. k. 25-26,

częściowo opinia biegłej neurolog A. P. k. 42-44,

opinia biegłej neurolog B. S. k. 53-55)

Stopień zaawansowania schorzeń neurologicznych czyni wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy na stałe od listopada 2011 roku tj. od daty złożenia wniosku o rentę.

(dowód: częściowo opinia biegłej neurolog B. M. k. 25-26,

opinia biegłej neurolog B. S. k. 53-55)

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do

pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się po pierwsze stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz po drugie możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1) Niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3).

Stosownie zaś do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Ratio legis wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność, wobec braku środków do życia. Inaczej mówiąc, ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca posiada wykształcenie podstawowe i w okresie swojej aktywności zawodowej pracował jako murarz oraz pracownik ogólnobudowlany ocenę jego zdolności do pracy, w świetle powyższych rozważań należało odnieść do stanowiska wykwalifikowanego robotnika, pracującego fizycznie.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do oczywistego wniosku, że wnioskodawca spełnił przesłankę określoną w art. 57 ust. 1 pkt 1 powołanego przepisu.

Dla ustalenia, czy W. K. jest niezdolny do pracy w rozumieniu przepisów cyt. ustawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych ortopedy R. E., kardiologa M. M. (2) oraz trzech neurologów B. M., A. P. i B. S. - biegłych z zakresu dziedzin medycyny,

w ramach których mieszczą się rozpoznane u niego schorzenia.

Ustalając sporną kwestię Sąd oparł się przede wszystkim na opiniach biegłych B. M. i B. S., które ocenił jako jasne, pełne, logiczne i należycie uzasadnione. Biegłe sporządziły opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy i po przeprowadzeniu osobistego badania. Biegłe określiły w swoich opiniach, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawca i jednoznacznie stwierdziły, iż stopień zaawansowania zdiagnozowanych schorzeń czyni wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, przy czym biegła B. S. wskazała, iż niezdolność do pracy wnioskodawcy ma charakter stały.

Biegła neurolog B. M. rozpoznała u wnioskodawcy ból i uszkodzenie korzenia L5 po stronie lewej, dyskopatię C5-C7 i L4-S1, stan po złamaniu kłykcia lewego a także chorobę niedokrwienna serca i stan po zawałe mięśnia sercowego. W ocenie biegłej powyższe schorzenia neurologiczne czynią wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy do 31 grudnia 2012 roku. Biegła w uzasadnieniu opinii wskazała, że wnioskodawca leczony jest neurologicznie od wielu lat z powodu postępującej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa w odcinka C i L/S. Przeżył wypadek ze złamaniem kłykcia lewego, a nadto przeżył zawał mięśnia sercowego. W przeprowadzonym badaniu biegła stwierdziła nasilony zespół bólowo-dysfunkcyjny kręgosłupa L/S, osłabienie korzenia L5 po stronie lewej, ograniczenie ruchomości w stawie łokciowym lewym. Wnioskodawca wymaga kontynuacji leczenia neurologicznego i rehabilitacyjnego ora ortopedycznego.

Również biegła neurolog B. S. uznała wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy od daty złożenia wniosku o rentę tj. od listopada 2011 roku na stałe. Biegła w uzasadnieniu swojej opinii wskazała, że W. K. z punktu widzenia neurologa mający 72 lata, z uogólnioną miażdżycą, w tym miażdżycą naczyń mózgowych, z zaburzeniami krążenia mózgowego głównie w obszarze kręgowo-podsatwnym, przy współistnieniu innych schorzeń (choroby niedokrwienna serca z przebyłym zawałem mięśnia sercowego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z przewlekłym, kresowo nasilającym się zespołem bólowym, dysfunkcja lewej kończyny górnej po przebyłym przed laty złamaniu) – ma znacznie ograniczoną zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji (wykształcenie podstawowe, murarz, działalność gospodarcza jednoosobowa) i nie rokuje poprawy stanu zdrowia.

Dolegliwości bólowe kręgosłupa oraz bóle lewej kończyny górnej nasiliły się u wnioskodawcy w styczniu 2011 kiedy schodząc z drabiny potknął się i upadł. Po tym wypadku wnioskodawca przez 6 miesięcy przebywał na zwolnieniu lekarskim. W ocenie biegłej W. K. w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji i nie rokuje poprawy stanu zdrowia. Dlatego w ocenie biegłej, wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od daty złożenia wniosku rentowego na stałe.

W ocenie Sądu nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego, że biegła jako podstawowe kryterium dające uprawnienia wnioskodawcy do świadczenia rentowego uznała wiek W. K.. Przede wszystkim nie wynika to z treści samej opinii, a wiek wnioskodawcy mógł mieć znaczenia jedynie dla określenia czasookresu stwierdzonej przez nią niezdolności do pracy. Biegła neurolog B. S. uznała bowiem, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy na stałe. Sąd podzielił wniosek biegłej w zakresie czasookresu trwania niezdolności do pracy. Biegła neurolog wskazała jednoznacznie w opinii, że występujące schorzenia u wnioskodawcy są na takim etapie zaawansowania, że według wiedzy medycznej nie ma rokowań co do poprawy stanu jego zdrowia. Podkreślić należy, iż wnioskodawca osiągnął już wiek emerytalny (ma 72 lata), co miało też wpływ na rozstrzygnięcie w przedmiocie czasookresu orzeczonej niezdolności do pracy. Wobec powyższego Sąd przyznał wnioskodawcy świadczenie rentowe na stałe w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 13 ust. 3 ustawy. Wnioskodawca ma wykształcenie podstawowe, a w okresie aktywności zawodowej pracował jako robotnik ogólnobudowlany oraz murarz. Wykonywana przez niego praca była pracą z przewagą wysiłku fizycznego, wymagająca sprawności obu rąk, dłuższego stania, chodzenia, wymuszonej pozycji ciała, schylania się. Tymczasem występujące u niego schorzenia neurologiczne a dotyczące zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych ograniczają możliwość dłuższego stania i poruszania się, pochylania się, chodzenia po schodach i dźwigania, do czego wnioskodawca jest predysponowany w ramach swoich kwalifikacji zawodowych. Powyższe czyni wnioskodawcę częściowo niezdolnym do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi – jak wynika z uwzględnionej przez Sąd opinii biegłej neurolog B. S. na stałe.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska biegłej neurolog A. P., w zakresie w jakim uznała wnioskodawcę za zdolnego do pracy. W ocenie Sądu biegła nie uzasadniła należycie opinii w tym zakresie, a sprowadzające się praktycznie do jednego zdania, że w przedmiotowym badaniu neurologicznym nie stwierdziła objawów ogniskowego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, wyraźnych cech zespołu korzeniowego ani objawów ubytkowych.

Sąd jako prawidłowe ocenił także opinie wydane w sprawie przez biegłych ortopedę R. E. i kardiolog M. M. (2), w których biegli opowiedzieli się za uznaniem wnioskodawcy za zdolnego do pracy. Istotne jest jednak, iż w opiniach

tych biegli dokonali oceny zdolności do pracy wnioskodawcy przez pryzmat jedynie tych schorzeń, które należą do reprezentowanej przez nich gałęzi wiedzy medycznej, a więc schorzeń kardiologicznych i ortopedycznych, które nie powodują niezdolności do pracy. Ponadto biegły ortopeda w swojej opinii sam wskazał, że z uwagi na charakter schorzeń wnioskodawcy celowym byłoby sporządzenie w sprawie opinii przez biegłego neurologa.

Sąd nie znalazł podstaw, w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów, do zastosowania art. 477⁽¹⁴⁾ § 4 k.p.c. Z opinii biegłej B. S. (k. 53 verte) wynika, iż wykonane w czerwcu 2013 roku badanie USG Doppler tętnic przedczaszkowych wykazało zmiany miażdżycowe w tętnicach szyjnych wspólnych, bez istotnych zaburzeń hemodynamicznych. Biegła w swojej opinii nie akcentuje istotnego wpływu wyniku tego badania na ostateczne wnioski opinii, nie wskazuje zwłaszcza by badanie to było „nową okolicznością” w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. W opisie badania biegła podała, iż wnioskodawca skarży się m.in. na bóle i zawroty głowy, chwilowe zaburzenia równowagi. Analiza akt ZUZ wskazuje, iż te same dolegliwości wnioskodawca zgłaszał w wywiadzie przed Komisją Lekarską ZUS w dniu 21.11. 2012 r.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał W. K. prawo do renty stałej z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 sierpnia 2011 roku, tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Zasiłek chorobowy jak wynika z pisma ZUS z dnia 25 października 2013 r. (k. 65) wnioskodawca pobierał do dnia 20 lipca 2011 roku.